

Arrest

nr. 88 341 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DEPOVERE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 7 februari 2007 België binnen en dient op 7 februari 2007 een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 maart 2008 nr. 8 518 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bij arrest van de Raad van State van 16 maart 2009 nr. 191.471 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest verworpen.

Verzoekers echtgenote komt op latere datum België binnen en dient op 21 augustus 2008 een asielaanvraag in.

Op 26 november 2008 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2009 dienen verzoeker, zijn echtgenote en de kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 december 2009 dienen ze een aanvulling in.

Op 2 oktober 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekers echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 23 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 januari 2010 nr. 37 711 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 mei 2010 nr. 43 081 worden aan verzoekers echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 juli 2010 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt de familie in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 20 augustus 2010 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2012 worden de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26 november 2008 en van 20 augustus 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 6 maart 2012 wordt aan verzoeker en aan zijn echtgenote bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2012 dient verzoeker samen met zijn familie een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in, zijn echtgenote dient op dezelfde datum een tweede asielaanvraag in.

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G. B.

geboren te B.,

op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 07.02.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.10.2007 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 13.03.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 02.10.2009 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 23.10.2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.05.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene voor de eerste maal verklaart dat in november 2002 zijn broer werd opgepakt door de Dagestaanse politie. Overwegende dat betrokkene dit reeds had kunnen aanbrengen bij zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer in mei 2010 nogmaals werd opgepakt en op 11.07.2011 veroordeeld werd. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een kopie van een vonnis en een kopie van een vonnis in beroep voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat kopieën niet toelaten de authenticiteit van de documenten na te gaan. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan tevens een internetartikel voorlegt getiteld 'Voortdurend geweld in Dagestan'. Overwegende dat het artikel niet over betrokkene persoonlijk gaat. Overwegende dat betrokkene met de kopieën van de vonnissen en het internetartikel bovendien niet kan aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd zal worden omdat zijn broer zou zijn veroordeeld. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Ter zitting wenst verzoeker een stuk (een usb-stick) neer te leggen. De verwerende partij vraagt om dit stuk uit de debatten te weren.

Er kan enkel rekening worden gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Het Procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid van het indienen van bijkomende stukken in het raam van een annulatieprocedure. Derhalve worden de door verzoeker ter zitting ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

"Eerste Middel: Schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet

1.1.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 3 mei 2012 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan!

'1.2.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996, nr 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387, hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 september 2004. nr. 135.133. T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

1.3.

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvSt 11 juli 2000. nr. 88.870APU2000. 143: RvV 18 september 2007. nr 1784)

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de in overwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag.

(RvS 10 juli 2006, nr 161.213)

1.4.

Tegenpartij is zeer onzorgvuldig te werk gegaan en heeft geweigerd op een correcte manier naar verzoeker te luisteren.

In de beslissing van tegenpartij wordt verwezen naar een kopij van een vonnis en een kopij van een vonnis in beroep.

Het eerste document betreft inderdaad het eerste vonnis van Dagestan. Dit vonnis werd overhandigd aan de familie. Het origineel bevindt zich bij de advocaat van de broer van verzoeker daar deze bezig is met een procedure te Straatsburg. Dit beroep wordt eveneens ondersteund door de mensenrechtenorganisatie Memorial

Verzoeker heeft de kans niet gekregen deze uitleg te geven.

Het tweede document betreft geen vonnis zoals gesteld door tegenpartij, maar het verzoekschrift in hoger beroep te Moskou neergelegd door de advocaat van de broer van verzoeker. Het bevat ook de bijlagen, dewelke werden neergelegd.

Aan het verzoekschrift is het origineel bewijs van neerlegging gevoegd.

1.5.

Het internetartikel dat verzoeker neerlegt is niet zomaar een artikel. Het werd geschreven door de oprichters van het Sochi project. Verzoeker voegt twee stukken om uit te leggen wat dit project inhoudt en hoe het is ontstaan. Daarnaast bezit verzoeker alle persoonlijke gegevens van de oprichters. Tegenpartij weigerde laatstgenoemde papier in ontvangst te nemen.

De filmers van prospektor werden ook opgepakt door de politie en vrijgelaten na de betaling van een som geld.

Het artikel betreft een interview met de schoonzus van verzoeker. Dus niet zomaar iemand... De namen van de broer van verzoeker (I.) en zijn echtgenote (I.) worden duidelijk vermeld in het artikel.

Het is een belangrijk bewijs aangaande de problemen van de broer van verzoeker, om zo de gevolgen hiervan voor verzoeker te kunnen uitleggen.

16.

Ten slotte is verzoeker ook in het bezit van een USBstick waarop men het gefilmde interview kan aanschouwen.

Ook dit weigerden tegenpartij te bekijken.

De reportage werd gefilmd in het ouderlijk huis van verzoeker.

1.7.

De problemen van de broer van verzoeker hebben wel degelijk een zware weerslag op de veiligheidssituatie van verzoeker in zijn thuisland.

Zoals uiteengezet in het feitenrelaas is verzoeker destijds zelf slachtoffer geworden van onrechtmatige detentie.

Verzoeker heeft een enorme angst dat ze hem opnieuw zullen aanhouden bij zijn terugkeer.

De cultuur is nu éénmaal zo dat als je één keer problemen hebt gehad met de politie, je altijd problemen zal hebben.

De familie van verzoeker wordt duidelijk geviseerd. Verzoeker als oudste werd het slachtoffer van onrechtmatige detentie. I. bevindt zich momenteel in de gevangenis, hiervan worden voldoende bewijzen bijgebracht.

Een andere broer van verzoeker vluchtte naar Siberië.

De jongste broer van verzoeker, A., staat onder enorme controle van de politie. Alle handelingen door hem gesteld worden nagetrokken. Ze proberen ook tegen hem iets te vinden en blijven zoeken. De jongste broer is ook niet in de mogelijkheid om het land te verlaten momenteel.

De moeder van verzoeker is ziek en moet zeer vaak naar het ziekenhuis.

Daarnaast werd ook een nicht van verzoeker aangehouden. Een kennis van voornoemde nicht werd namelijk doodgeschoten door de politie. Deze kennis reed rond met de taxi, dit was zijn beroep. Hij werd er valselyk van beschuldigd terroristen te vervoeren. Omwille van deze redenen werd hij doodgeschoten.

Daar de nicht van verzoeker geen nieuws meer had van deze kennis, belde ze hem op op zijn GSM.

Omdat ze die persoon opbelde, beschuldigde de politie haar eveneens van medeplichtigheid en werd ze veroordeeld tot 5 jaar gevangenis.

Deze elementen tonen duidelijk aan dat verzoeker een enorm gevaar loopt.

1.8.

Dat betekent dat verweerder de asielaanvraag in overweging had dienen te nemen. en dat de bestreden beslissing het artikel 51 8 Vreemdelingenwet schendt.

Eénmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatslozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 september 2007, nr 1.784)

1.9.

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wal hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernst/ge schade zoals bepaald in artikel 484 van de wet van 15 december 1980 “.

Er kan niet ontkend worden dat er een nieuwe documenten wordt neergelegd.

Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Genève. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

“Tweede middel: Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling;

Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn:

Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, »961535F, www.juridat.be: Cass. 28 januari 1987, Pas. 1987, 620: TVR. 1987, nr. 43, 32: IT 1987, 486: R.D.P. 1987, 679: Rk. Luik 30 november 1983, T VR. 1984, nr. 30, 113: Cass. 18 december 1996, IT. 1997, 173, TB.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, TVR. 1996, /88, Ki Bergen, 24 augustus 1993, T VR. 1994, 98, Bergen, K.L., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220: Luik, KI., 5 mei 1992, ILJIB., 199-I.p. 164: RK Brussel. 23 februari 2004: R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53.)

De beslissing is zeer summier.

Allereerst beschrijft men louter de procedurele voorgaanden.

Aan de aangevoerde nieuwe elementen besteedt tegenpartij slechts enkele lijnen. Met name het feit dat het om kopieën gaat en verzoeker zelf nergens vermeld staat in het internetartikel. Men gaat niet in op de uitleg dat verzoeker verder wou verschaffen omtrent de documenten.

Een dergelijke summiere motivering is, gelet op de mededeling van de nieuwe stukken, niet afdoende.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij inzake het eerste middel dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen als de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft

afgelegd en geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er in zijn hoofde sprake is van vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De verwerende partij wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft naar voor gebracht. Verzoeker weerlegt met zijn ongestaafe bewering niet de vaststelling van de gemachtigde dat een kopie geen bewijskracht heeft. Verzoekers verwijzing naar de identiteit van de auteurs van het voorgelegde internetartikel is evenmin relevant, nu verzoeker niet ingaat op de vaststelling dat dit artikel niet over hem persoonlijk gaat. Dat het artikel over verzoekers schoonzus zou gaan, weerlegt niet de vaststelling dat dergelijke verklaringen hoe dan ook niet over de persoon van verzoeker handelen. Uit het verslag van het gehoor blijkt niet dat de gemachtigde zou hebben geweigerd om bepaalde stukken in ontvangst te nemen, verzoeker heeft dit verslag ondertekend.

De verwerende partij merkt op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet vereist dat verzoeker nieuwe gegevens aanbrengt, dat er ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals vermeld en dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De verwerende partij benadrukt tevens dat de gemachtigde zijn beoordelingsbevoegdheid niet heeft overschreden.

In de nota repliceert de verwerende partij inzake het tweede middel dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij zijn kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Subsidiair merkt de verwerende partij op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen niet pertinent zijn. Verzoekers vage en ongestaafe beschouwingen zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, verzoeker toont op geen enkele manier aan dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd in acht genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.3. De eerste twee middelen worden wegens hun nauwe samenhang samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De omstandigheid dat de motivering summier zou zijn, maakt geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het eerste middel voert verzoeker aan dat hij een kopie van een vonnis en een kopie van het verzoekschrift in beroep heeft voorgelegd aangaande zijn broer, een internetartikel dat een interview bevat met zijn schoonzus en een usb-stick waarop dit gefilmd interview te zien is. Verzoeker stelt dat hij de kans niet heeft gekregen om uitleg te geven bij het vonnis, dat hij de persoonlijke gegevens bezit van de oprichters van het Sochi-project (auteurs van het gefilmd interview) maar dat de verwerende partij deze niet wenste aan te nemen, dat de verwerende partij het gefilmd interview op de USB-stick niet wenste te bekijken, dat het interview met zijn schoonzus een belangrijk bewijs vormt voor de problemen van zijn broer en als gevolg hiervan voor verzoeker. Verzoeker stelt dat zijn familie gevisieerd wordt en vertelt over zijn broers en een nicht. Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij de nieuwe gegevens wel in overweging heeft genomen aangezien ze getoetst werden aan het vluchtelingenverdrag, wat een inbreuk uitmaakt op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag van 16 mei 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een kopie van een vonnis inzake zijn broer I., opgesteld in het Russisch, van 29 bladzijden;
- een kopie van een beroep tegen dit vonnis, opgesteld in het Russisch, van 10 bladzijden;
- een kopie van een onbenoemd stuk, opgesteld in het Russisch, van 4 bladzijden;
- een kopie van een Russisch paspoort van een vrouw;
- een internetartikel afgedrukt op 13 april 2012 van "The Sochi project" getiteld "Voortdurend geweld in Dagestan".

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

"In 11/2002 werd mijn broer I. opgepakt door de Dagestaanse politie en na +/- 10 dagen vasthouding vrijgekocht. Hij zat toen samen vast met dorpsgenoot E.S., die nu ook in België verblijft.

Ik heb over zijn aanhouding niet eerder verteld omdat ik had gehoord dat mijn familie die thuis is achter gebleven, hierdoor problemen zou kunnen krijgen.

In 05/2010 werd I. voor een 2e keer opgepakt en valselijk beschuldigd van de moord op 2 politieagenten. Op 11/07/11 werd (I.) hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 jaar.

Ik wens hiermee aan te tonen dat de politie je niet meer met rust laat als je éénmaal problemen met hen hebt gehad. Ik werd destijds al één keer opgepakt door de politie en vrijgekocht. Ik riskeer hetzelfde te ondergaan dan mijn broer I. als ik zou terugkeren.

Op 23/02/12 zijn journalisten van de Nederlandse televisie bij I.A., de vrouw van mijn broer I., thuis geweest en hebben haar verhaal genoteerd. Dit staat gepubliceerd op hun site Prospektor.nl. Ik heb dit afgeprint en leg dit nu voor.

Begin 2012 stuurde I., de vrouw van I., me een pakje met het vonnis van mijn broer I. en zijn beroepsprocedure."

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Overwegende dat betrokkene voor de eerste maal verklaart dat in november 2002 zijn broer werd opgepakt door de Dagestaanse politie. Overwegende dat betrokkene dit reeds had kunnen aanbrengen bij zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer in mei 2010 nogmaals werd opgepakt en op 11.07.2011 veroordeeld werd. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een kopie van een vonnis en een kopie van een vonnis in beroep voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat kopieën niet toelaten de authenticiteit van de documenten na te gaan. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan tevens een internetartikel voorlegt getiteld 'Voortdurend geweld in Dagestan'. Overwegende dat het artikel niet over betrokkene persoonlijk gaat. Overwegende dat betrokkene met de kopieën van de vonnissen en het internetartikel bovendien niet kan aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd zal worden omdat zijn broer zou zijn veroordeeld."

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november

2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de bevoegde asielinstanties, niet automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De documenten die verzoeker voorlegt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom ze niet aanvaard worden als nieuwe elementen, met name omdat de bewijswaarde van kopieën gering is want kopieën laten niet toe de authenticiteit van de documenten na te gaan en omdat het internetartikel niet over verzoeker persoonlijk gaat. Inzake het nieuwe feit dat verzoeker voor het eerst vermeldt, namelijk dat zijn broer reeds in 2002 werd opgepakt door de politie wordt opgemerkt dat verzoeker dit reeds had kunnen aanbrengen tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker met kopieën van vonnissen en het internetartikel niet kan aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd zou worden omdat zijn broer werd veroordeeld.

Verzoeker slaagt er niet in om door zijn uitleg inzake de kopie van het vonnis en zijn uitleg inzake de kopie van het verzoekschrift in beroep aan te tonen dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om te oordelen dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat kopieën niet toelaten de authenticiteit van documenten na te gaan. De omstandigheid dat de tweede kopie in de bestreden beslissing verkeerdelijk bestempeld wordt als een vonnis in beroep in plaats van het verzoekschrift in beroep, is een materiële vergissing die geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing, aangezien deze stukken in de bestreden beslissing in het algemeen niet worden aanvaard omdat het kopieën zijn.

Verzoeker stelt dat hij bij dat verzoekschrift een origineel bewijs van neerlegging heeft gevoegd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin in het Russisch opgestelde kopieën bevinden van drie documenten, het eerste document (“Kopie vonnis I.”) 29 genummerde pagina’s lang, het tweede document (“Beroep vonnis I.”) 10 pagina’s lang, en het derde, onbenoemde, document vier pagina’s lang. Verzoeker verklaarde in dit verband “*Begin 2012 stuurde I., de vrouw van I., me een pakje met het vonnis van mijn broer I. en zijn beroepsprocedure.*” Uit pagina 5 van huidig verzoekschrift bij de Raad blijkt dat verzoeker zelf aangeeft dat deze vier onbenoemde pagina’s de bijlagen bij het verzoekschrift van zijn broer betreffen, die verzoeker ook heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de stukken van het dossier blijkt bijgevolg niet dat verzoeker een origineel bewijs van neerlegging van het verzoekschrift in beroep van zijn broer heeft neergelegd. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker met deze opmerking geen afbreuk doet aan het motief dat verzoeker de problemen van zijn broer in 2002 reeds vroeger had kunnen aanbrengen en dat hij met kopieën van vonnissen en een internetartikel niet kan aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd zal worden omdat zijn broer zou zijn veroordeeld.

In de mate waarin verzoeker zou bedoelen dat hij bij huidig verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een origineel bewijs van neerlegging voorlegt van het verzoekschrift in beroep betreffende zijn broer, dient te worden opgemerkt dat dit origineel bewijs van neerlegging niet wordt bijgevoegd. In dit geval dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve

beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Verzoeker ontkent niet dat het internetartikel en het interview niet over zichzelf gaan. De omstandigheid dat de verwerende partij geen informatie zou willen hebben aannemen over de personen die achter het Sochi-project zitten of de usb-stick waarop het interview te zien is, doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat het artikel niet over verzoeker persoonlijk gaat.

Inzake de omstandigheid dat zijn broer reeds in 2002 werd opgepakt door de politie en dat geoordeeld wordt dat verzoeker dit feit reeds had kunnen aanbrengen tijdens zijn eerste asielaanvraag (die dateert van 7 februari 2007), uit verzoeker geen kritiek. Dit is alleszins een doorslaggevend motief van de bestreden beslissing, gezien verzoeker zich tijdens zijn derde asielaanvraag uitsluitend steunt op de problemen van zijn broer met de politie in Dagestan en gezien hij dit gegeven dus reeds vroeger had kunnen aanbrengen. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt *“met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen”* dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat hij geen verdere uitleg kon verschaffen bij de door hem voorgelegde documenten, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier (interview verzoeker d.d. 16 mei 2012) blijkt dat hij uitleg heeft kunnen geven over de door hem voorgelegde stukken. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat dat deze stukken kopieën zijn, waarover vervolgens terecht wordt geoordeeld dat de bewijswaarde van kopieën gering is omdat ze niet toelaten de authenticiteit van de documenten na te gaan. Er wordt herhaald dat dit geldt ongeacht de uitleg die verzoeker over deze documenten heeft gegeven of had willen geven.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom de vaststelling dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een foutieve feitenvinding. Evenmin kan aangenomen worden dat de *prima facie* beoordeling van de voorgelegde stukken een doorgedreven inhoudelijk onderzoek betreft waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet overschrijdt.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker ten slotte feiten aanhaalt inzake nog andere familieleden, dient erop te worden gewezen dat, in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag te verkrijgen, de Raad *in casu* als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst en bijgevolg hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Dit is *in casu* niet het geval, zoals blijkt uit hetgeen hierboven overwogen wordt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève

Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

De man van verzoekster is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen en onrechtmatige detentie. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch nieuwe en belangrijke elementen bij brengt.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet nader ingaat op de door hem aangevoerde schending van de artikelen 1 en 33 van de Vluchtelingenconventie. Bij gebreke van weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van deze opgeworpen schending onontvankelijk is.

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet aannemelijk maakt over welke ernstige bedreigingen het zou gaan. Vage beschouwingen kunnen niet volstaan om de schending van de opgeworpen wetsartikelen te verantwoorden. De verwerende partij laat verder gelden dat de Raad van State reeds oordeelde dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie als niet tegelijkertijd de schending wordt aangevoerd van het artikel van de vreemdelingenwet dat de criteria bepaalt onder dewelke een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en kan worden teruggeleid naar het land van herkomst. Verzoeker toont volgens de verwerende partij evenmin de schending aan van het *non-refoulement* beginsel zoals verwoord in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag wordt opgemerkt dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft zodat het niet dienstig kan worden aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 33 van het vluchtelingenverdrag wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing weliswaar een verwijderingsmaatregel inhoudt, maar dat verzoeker op geen enkele wijzen aannemelijk maakt in welk opzicht de bestreden beslissing het *non-refoulement* beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het derde middel is eveneens onontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET